

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **M. D.**,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w dniu 10 lipca 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim
z dnia 21 czerwca 2022 r., sygn. akt IV Ka 690/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim
z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt VII K 381/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

[J.I.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt VII K 381/20, M. D. został uznany za winnego tego, że:

I. w dniu 16 września 2018 roku w m. K., gmina W., powiat p., województwo [...], używając wobec M. D. gróźb karalnych oraz przemocy w postaci dociskania ciałem do ciała pokrzywdzonej, trzymania za ramiona, przyciągania do siebie,

dotykania piersi oraz podjęcia próby złapania za krocze i rozebrania pokrzywdzonej, usiłował doprowadzić ją do obcowania płciowego w postaci odbycia stosunku waginalnego, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej, jednocześnie doprowadzając pokrzywdzoną do poddania się innej czynności seksualnej,

tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zb. z art. 197 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

II. w dniu 11 października 2018 roku w m. K., gmina W., powiat p., województwo [...], używając wobec M. D. przemocy w postaci załapania za nadgarstki i rzucenia na kanapę oraz położenia się na pokrzywdzonej i przygniecenia jej masą swojego ciała, a także podjęcia próby rozebrania pokrzywdzonej, usiłował doprowadzić ją do obcowania płciowego w postaci odbycia stosunku waginalnego, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pokrzywdzonej,

tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. – wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

III. w okresie od stycznia 2015 roku do października 2018 roku w m. K., gmina W., powiat p., województwo [...], znęcał się fizycznie i psychicznie nad wspólnie zamieszkałą żoną M. D. poprzez naruszanie jej nietykalności cielesnej w postaci: łapania za nadgarstki i przyciskania do ściany, przyciskania głowy pokrzywdzonej do ściany, a także popychania na ścianę i uderzania ciałem pokrzywdzonej o ścianę, uderzania rękoma w głowę i plecy, a nadto w dniu 10 października 2018 roku, a następnie w dniu 24 października 2018 roku spowodowanie u pokrzywdzonej obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała trwających nie dłużej niż siedem dni, ubliżania słowami wulgarnymi powszechnie uznawanymi za obraźliwe, wszczynania awantur, zaniżania poczucia wartości, poniżania, niszczenia sprzętów domowych, kierowania gróźb pozbawienia życia i zdrowia, które to groźby wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, zakłócania ciszy nocnej, jednocześnie znęcał się fizycznie i psychicznie nad małoletnim, nieporadnym ze względu na wiek, wspólnie zamieszkałym synem

D. B. poprzez naruszanie jego nietykalności cielesnej w postaci szarpania, uderzenia ręką w głowę, zakłócania spokoju nocnego, wszczynania awantur, zaniżania poczucia własnej wartości, ubliżania słowami wulgarnymi powszechnie uznawanymi za obraźliwe,

tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 207 § 1 a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na podstawie art. 207 § 1 a k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I instancji, na podstawie art. 85 § 1, 2, 3 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. orzeczone powyżej jednostkowe M. D. karę łączną 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wnieśli: obrońca oskarżonego, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oraz prokurator na niekorzyść oskarżonego.

Obrońca oskarżonego, podnosząc zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia (art. 175 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 386 § 1 i 2 k.p.k.; art. 171 § 1 i § 5 k.p.k.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. i art. 167 k.p.k.; art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. i art. 167 k.p.k.; art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. i art. 167 k.p.k.; art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. i art. 167 k.p.k.; art. 170 § 1a k.p.k.) oraz wskazując na zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mających wpływ na jego treść – wniósł o uchylnie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. D. od zarzucanych mu czynów.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 39 pkt 2b k.k. w zw. z art. 41a k.k.; art. 46 § 1 k.k.) oraz obrazy prawa procesowego (art. 424 k.p.k.) – wniósł o orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz Pokrzywdzonej – oskarżycielki posiłkowej kwoty 20 000 zł oraz orzeczenie wobec oskarżonego zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na

odległość mniejszą niż 200 m przez okres 5 lat oraz zakazu bezpośredniego kontaktowania się z pokrzywdzonymi przez okres 5 lat.

Prokurator, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej, wskazując przy tym na nieorzeczenie wnioskowanych przez prokuratora środków karnych w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość 200 metrów oraz kontaktowania się z nimi na okres lat 5, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie M. D. wskazanych w apelacji, surowszych kar jednostkowych oraz kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, a nadto orzeczenie wobec oskarżonego zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość nie mniejszą niż 200 m przez okres 5 lat oraz zakazu bezpośredniego kontaktowania się z pokrzywdzonymi przez okres 5 lat.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 21 czerwca 2022 r., sygn. akt IV Ka 690/21, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności,
- orzeczoną karę pozbawienia wolności za czyn zarzucany w punkcie I, przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 k.k. obniżył do roku,
- orzeczoną karę pozbawienia wolności za czyn zarzucany w punkcie II, przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 3 k.k. obniżył do roku,
- na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu M. D. karę łączną roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego M. D. na rzecz pokrzywdzonej M. D. kwotę 10000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc następujące zarzuty rażącej obrazy prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

- a) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 i 2 k.p.k. i art. 386 § 1 i 2 k.p.k. – poprzez pobieżne i pozbawione rzetelnej oceny, a także niedostateczne rozważenie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy dotyczących przesłuchania skazanego z pominięciem obowiązku pouczenia o prawie składania wyjaśnień, odmowy wyjaśnień lub odpowiedzi na pytania, składania wniosków

dowodowych i konsekwencjach nieskorzystania z tego prawa, prawa do zadawania pytań osobom przesłuchiwanym oraz składania wyjaśnień co do każdego dowodu;

b) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. - poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie argumentacji obrony dotyczącej naruszenia prawa do obrony poprzez przesłuchanie pokrzywdzonych przed postawieniem zarzutów M. D., co skutecznie uniemożliwiło obrońcy skazanego wzięcie udziału w przesłuchaniu, pomimo iż możliwy do uzyskania materiał dowodowy przed przesłuchaniem pokrzywdzonych umożliwiał postawienie skazanemu zarzutów;

c) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez przekraczającą granicę swobody, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, iż zeznania pokrzywdzonych zasługują na wiarę, a w konsekwencji niesłuszne przyjęcie wyraźnego i jasnego wyrażania przez pokrzywdzoną sprzeciwu wobec podejmowanych przez męża prób kontaktów seksualnych, podczas gdy ocena wiarygodności zeznań pokrzywdzonych powinna mieć miejsce po uprzednim przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii oraz biegłego z zakresu seksuologii-psychologii, o co wnosila w postępowaniu apelacyjnym obrona;

d) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pobieżne i pozbawione rzetelnej oceny, a także niedostateczne rozważenie zarzutów obrońcy dotyczących postępowania dowodowego tj. oddalenie wniosków dowodowych obrony w przedmiocie powołania biegłych z zakresu fonoskopii oraz psychologii- seksuologii ewentualnie wezwanie i przesłuchanie w charakterze świadków specjalistów: W. O. oraz P. P., którzy sporządzili prywatne opinie w niniejszej sprawie, podczas gdy okoliczności podnoszone przez tych specjalistów miały istotne znaczenie dla ustalenia czy skazany dopuścił się zarzucanych mu czynów;

e) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pobieżne i pozbawione rzetelnej oceny, a także niedostateczne rozważenie zarzutów obrońcy dotyczących opinii biegłego psychologa J. T. zarówno w zakresie opinii głównej, ale w szczególności w zakresie opinii uzupełniającej;

f) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 193 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. poprzez pobieżne i pozbawione rzetelnej oceny, a także niedostateczne rozważenie wniosku obrony dotyczącego dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego psychologa, pomimo wykazania przez obrońcę, że :

- opinia J. T. jest nieobiektywna, nierzetelna, niepełna oraz niejasna,
- nie odpowiada na postawioną przez Sąd Okręgowy tezę dowodową, natomiast stawiane przez biegłego wnioski są nadużyciem,
- biegły przełożył warstwę słowną nagrań na zachowanie oskarżonego oraz przyjął za podstawę wnioskowania o zachowaniu skazanego wyłącznie na podstawie informacji głosowych z nagrania na płycie CD (k. 6), co stanowi próbę ustalenia stanu faktycznego, a co przekracza zakres kompetencji biegłego, ponadto biegły ten nie posiada wiadomości specjalnych z zakresu fonoskopii;
- biegły w opinii uzupełniającej przekraczając tezę dowodową Sądu Okręgowego dokonał oceny zachowania skazanego zarejestrowanego na płycie CD pomimo tego, iż w toku postępowania opiniował pokrzywdzonych - co mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia;
- biegły ocenił nagrania pod kątem autentyczności tj. spontaniczności i autentyczności zachowań skazanego, podczas gdy z uwagi na wcześniejsze opiniowanie pokrzywdzonych nie daje on gwarancji obiektywizmu;

g) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedostateczne rozważenie zarzutu apelacji dotyczącego zakwalifikowania zachowania skazanego jako mieszczącego się w ramach kontratypu karcenia małoletniego B. D.;

h) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pobieżne i pozbawione rzetelnej oceny, a także niedostateczne rozważenie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy dotyczących dokonanej przez Sąd I instancji wadliwej oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej M. D. oraz wadliwej oceny braku wiarygodności zeznań świadka S. C.;

i) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pobieżne i pozbawione rzetelnej oceny, a także niedostateczne rozważenie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy dotyczących dokumentu niebieskiej karty;

- j) art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 452 § 2 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. niesłuszne oddalenie przez Sąd II instancji wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie świadków: B. D., W. F., funkcjonariuszy Policji - pomimo, iż są to bardzo istotni świadkowie z punktu widzenia obrony, we wnioskach dowodowych obrona precyzyjnie wskazała tezy dowodowe oraz uzasadniła potrzebę przeprowadzenia tych dowodów ze wskazaniem istotnych okoliczności, czym skazanego pozbawiono prawa do obrony;
- k) art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 452 § 2 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. przez niesłuszne oddalenie przez Sąd II instancji wniosku obrony o zwrócenie się do Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Tryb. o załączenie akt o sygn. PR [...] - pomimo, iż materiały zgromadzone w tym postępowaniu mają bardzo istotne znaczenie dla niniejszej sprawy, w tym w szczególności zawierają szerokie spektrum nagrań wskazujących, iż pokrzywdzona jest inicjatorem i prowokatorem awantur, to pokrzywdzona angażuje dziecko w konflikt małżonków, rzeczywisty opór stawiany przez pokrzywdzoną przybiera zupełnie odmienną postać aniżeli prezentowaną na aranżowanym nagraniu;
- l) art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 452 § 2 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. przez niesłuszne oddalenie przez Sąd Okręgowy wniosku obrońcy o zwrócenie się do Kliniki „W.1 ” Poradnia Zdrowia Psychicznego o załączenie historii choroby pokrzywdzonej, podczas gdy zachodziła uzasadniona konieczność weryfikacji rzetelności zawartych w zaświadczeniu informacji, ustalenia w jakiej dacie faktycznie pokrzywdzona rozpoczęła leczenie i czy z historii choroby faktycznie proces leczenia pokrzywdzonej wynika;
- m) art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 452 § 2 i § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak dostatecznej oceny ze strony Sądu II instancji faktu aranżowania przez pokrzywdzoną oraz nagrywania zdarzeń z udziałem skazanego, jak też brak odniesienia zachowania pokrzywdzonej na zaaranżowanych nagraniach z innymi nagraniami (płyta CD, k.6), podczas których pokrzywdzona nie kontrolowała swojego zachowania i swoich emocji, co w sposób znaczny zniekształciło ocenę osoby pokrzywdzonej, stawiając ją w roli ofiary przemocy;
- n) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie w kontroli odwoławczej argumentacji obrony wywiedzionej w piśmie z

dnia 18.02.2022 r. oraz na rozprawie apelacyjnej, a dotyczącej przypisania skazanemu sprawstwa czynów opisanych w pkt. I i II wyroku Sądu Rejonowego, przy jednoczesnym pominięciu istnienia między małżonkami domniemanej zgody na kontakty seksualne oraz ewentualnego błędu skazanego co do braku zgody na kontakty seksualne.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. i zmienionego nim wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb., i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszo-instancyjnym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu, Sąd odwoławczy niebezpodstawnie uznał, że skazany został prawidłowo pouczone o przysługujących mu uprawnieniach i obowiązkach wraz z wezwaniem na rozprawę główną wyznaczoną na 12 lutego 2020 r. Zasadnie też wskazał, że postawa procesowa M. D. wskazywała, że z uprawnień tych korzystał (zob. s. 13 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Nawet zatem, jeżeli Sąd II instancji stwierdziłby obrazę art. 386 § 1 k.p.k., to nie doprowadziłaby ona do naruszenia gwarancji procesowych skazanego, a tym samym nie miała wpływu na treść wyroku Sądu *meriti*. Nie można zatem uznać, że kontrola instancyjna w omawianym zakresie została przeprowadzona w sposób rażąco wadliwy.

Sąd odwoławczy najzupełniej trafnie rozpoznał zarzut dotyczący braku udziału M. D. w przesłuchaniu pokrzywdzonych, zauważając, że czynności te były realizowane w fazie *in rem* postępowania przygotowawczego, znacznie wcześniej niż moment wydania i ogłoszenia zarzutów skazanemu. Jeśli zaś chodzi o kwestię przesłuchania M. D. na rozprawie, to w tym zakresie w apelacji nie przedstawiono argumentacji, którą miałby rozważyć Sąd odwoławczy, zaś formułowanie w tym kontekście zarzutu obrazy art. 440 k.p.k. ma charakter fasadowy i nie przystający do wagi okoliczności, zwłaszcza wobec braku wykazania, w jaki sposób osobisty

udział skazanego w przesłuchaniu ww. pokrzywdzonej miałby wpływ na wynik sprawy, w sytuacji, w której na rozprawie obecny był także obrońca M. D..

Jeśli chodzi o dwa pozostałe zarzuty (również w kasacji łącznie umotywowane), to Sąd II instancji przeprowadził w tym zakresie rzetelne postępowanie odwoławcze a jego rezultat przedstawił w szczegółowych motywach pisemnych swego wyroku. Sąd ten na rozprawie odwoławczej dokonał odtworzenia złożonych do akt płyt CD oraz uzyskał opinie uzupełniającą biegłego psychologa, w której uwzględniono nagrania zapisane na tych płytach i podtrzymano wnioski pierwotnej opinii wydanej co do pokrzywdzonej, stwierdzając, że „występują u niej psychologiczne właściwości wskazujące na to, że należy zakwalifikować ją jako ofiarę przemocy w relacjach małżeńskich” (s. 18 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*).

Zarzuty e) i f) mają charakter ewidentnie polemiczny i jawią się jako próba zdublowania kontroli instancyjnej, o czym przekonuje nie tylko charakter wyводу tej części kasacji, gdzie prezentowane jest subiektywne stanowisko co do braku obiektywizmu biegłego J. T. oraz jakości wydanych przez niego opinii, ale również porównanie z treścią apelacji, w której nie podniesiono zarzutu obrazy art. 201 k.p.k. w kontekście opiniowania ww. biegłego.

Sąd Okręgowy dokonał także analizy kwestii ewentualnego działania skazanego wobec swego syna w warunkach kontratypu karcenia nieletnich. Sąd ten zaakcentował agresję słowną i fizyczną, przejawianą w różnych sytuacjach, kilka razy w miesiącu, co nie pozostawiało wątpliwości, iż tego rodzaju zachowania nie mieszczą się w ramach wspomnianego kontratypu (zob. s. 19-20 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Uwadze tego Sądu nie umknęła także weryfikacja oceny zeznań S. C. oraz kwestia nie w pełni szczerej postawy pokrzywdzonej podczas zakładania niebieskiej karty i przekazania przez pokrzywdzoną niepełnych informacji co do zachowań skazanego (zob. odpowiednio s. 20 i 21 uzasadnienia). Argumentacja kasacji ma w tym zakresie charakter wyraźnie polemiczny, nie podważając podstawności stanowiska Sądu odwoławczego co do tych aspektów sprawy. Czym innym jest bowiem oficjalna procedura z udziałem pracownika Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej, a czym innym zwracanie się pokrzywdzonej osobom najbliższym z zachowań męża. Niewątpliwie te dwie

sytuacje są biegunowo odmienne w kontekście poziomu komfortu psychicznego osoby dotkniętej przemocą domową, który rzutuje na poziom otwartości i zupełność przekazywanych informacji.

Kolejne zarzuty: j), k) i l) są o tyle chybione, że kwestionują oddalenie wniosków dowodowych, które zostały rozpoznane przez Sąd odwoławczy na rozprawie apelacyjnej i do których odniósł się Sąd w pisemnych motywach wyroku (s. 14-15), zaś argumentacja wyrażona w kasacji sprowadza się do oceny stanowiska Sądu odwoławczego bez wykazania realnej doniosłości wnioskowanych dowodów. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku znajdują się również uwagi Sądu *ad quem* co do sugerowanego przez obrońcę aranżowania nagranych zdarzeń. Jeśli chodzi o zarzut 1m, to Sąd odwoławczy dokonał wnikliwej weryfikacji zeznań pokrzywdzonej, także w powiązaniu z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, w tym także odsłuchanymi płytami CD, a rozważania w tym zakresie dawały podstawy do akceptacji oceny Sądu *a quo* co do wiarygodności zeznań M. D.. Nie można nie zauważyć, że w zaskarżonym wyroku Sąd II instancji wprost lub poprzez opinię biegłego psychologa odwoływał się niejednokrotnie do nagrań pokrzywdzonej i nie dopatrył się w nich elementów pozorowania sytuacji. Przeciwnie, zarejestrowano na nich jednoznacznie karygodne zachowania skazanego.

Ostatni zarzut wobec niepodnoszenia tej kwestii w apelacji, sprowadza się w istocie do zakwestionowania ustalenia co do braku zgody pokrzywdzonej na obcowanie płciowe ze skazanym, co z oczywistych względów nie może prowadzić do uwzględnienia kasacji, w której tego rodzaju zabieg nie jest dopuszczalny.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.

[J.J.]

[r.g.]

